

NAINEN, USKO JA RUKOUS

Kirjoittanut Ardis Stenbakken

”Koska meillä siis on suuri ylipappi, joka on kulkenut läpi taivaiden, Jeesus, Jumalan Poika, pysykäämme tässä tunnustuksessa. Meidän ylipappimmehan jos kukaan kykenee ymmärtämään vajavuuksiamme, sillä häntä on koeteltu kaikessa samalla tavoin kuin meitäkin koetellaan; hän vain ei langennut syntiin. Astukaamme sen tähden rohkeasti armon valtaistuimen eteen, jotta saisimme armoa ja laupeutta, löytäisimme avun silloin kun sitä tarvitsemme.” (Hepr. 4:14–16, 1992.)

Kuvittele mielessäsi ryhmä miehiä kävelemässä pölyisellä tiellä. On kuuma. He ovat väsyneitä. Opettaja kulkee edellä, ja miehet laahustavat perässä. Yksi miehistä kysyy uupuneena: ”Mihin luulet meidän olevan menossa?” Toinen vastaa: ”En tiedä, mutta tiedän, että Galilea on jäänyt kauas taakse.” ”Joten nyt olemme pakanoiden maassa!” joku lisää. Toinen sanoo: ”Kuulin jonkun sanovan, että Opettaja halusi päästä hetkeksi muualle, jotta hän voisi opettaa meitä. Minulla olisi kysymyksiä, joita haluaisin esittää hänelle.” Ja vielä yksi liittyy keskusteluun: ”Väenpaljous on koko ajan ympärillä, ja fariseukset haastavat häntä jatkuvasti. Meillä tuskin on hetkeä hengähtää, saati kysyä mitään.”

Niinpä opetuslasten ja Jeesuksen ryhmä lähti pohjoiseen kohti Tyrosta ja Sidonia. Jos avaat Raamattusi Mark. 7:24, luet, että ”Jeesus lähti sieltä [siis Galileasta] Tyroksen alueelle – –.” Kartalta näet, että Kapernaumista Tyrokseen oli noin 50 kilometriä – kävellen!

Lukiessasi eteenpäin huomaat: ”– Hän meni erääseen taloon ja halusi pysytellä tuntemattomana, mutta hänen tulonsa ei pysynyt salassa.” (Mark. 7:24.) Voi Jeesus-parka! Hän meni sinne lepäämään ja kenties myös opettamaan opetuslapsiaan. Mutta tietenkin hän tiesi, että se oli lähes mahdotonta.

Ei lepoa. Emme tiedä, kuinka kauan kesti, kunnes eräs nainen tuli Jeesuksen luo tässä muinaisessa foinikialaisten kaupungissa. Ongelmia oli useita.

Ensinnäkin Matteus 15. luvussa sanotaan, että hän oli kanaanilainen – pakana, pakana! (ks. Matt. 15:22.) Sellainen, jonka kanssa juutalaiset eivät halunneet olla tekemisissä. Markuksen mukaan hän oli kreikkalainen, syntynyt Syyrian Foinikiassa (Mark. 7:26). Toiseksi naisen ei sopinut lähestyä miestä, joka ei ollut hänen oma miehensä.

Mutta tällä naisella oli tehtävää, hänellä oli tarve, eikä mikään estäisi häntä saamasta apua. Nainen lähestyi Jeesusta, lankesi maahan ja esitti rukouksensa: hän pyysi, että Jeesus karkottaisi pahan hengen hänen tyttärestään. Nainen sanoo Matt. 15:22: ”Herra, Daavidin Poika, armahda minua! Paha henki vaivaa kauheasti tytärtäni.” Tämä viittaa siihen, että hän tunnusti Jeesuksen Messiaaksi! Hän tunnusti Jeesuksen oikeutetuksi Kuninkaaksi, Daavidin Pojaksi! Todella hänen Herrakseen ja Mestarikseen.

Mikä rohkeus! Hän ei antanut uskonsa vaieta. Tiedämme hänen jatkaneen pyytämistä, koska opetuslapset sanoivat hänen häiritsevän heitä ja pyysivät Jeesusta lähettämään hänet pois.

Nainen pyysi armoa, eikä kysynyt, pystyisikö Jeesus antamaan armonsa. Hänellä oli järkkymätön usko siihen, että Jeesus pystyisi siihen. Sitten hän kertoi ongelmansa: tytär oli pahan hengen vallassa. Hän ei sanonut Jeesukselle, miten ongelma pitäisi ratkaista. Kuinka usein me tulemme Herran luo valmiin ratkaisun kanssa, sen sijaan että vain pyytäisimme häntä ratkaisemaan asian tahtonsa mukaan.

Mitä nainen oli yrittänyt ennen Jeesuksen luo tuloa? Emme tiedä, mutta jotenkin hänen muut jumalansa tai ratkaisunsa eivät olleet toimineet, ja sitten hän kuuli Jeesuksesta ja hänen parantavista voimistaan. Ja päätti tulla ensimmäisenä mahdollisena hetkenä hänen luokseen. Tulemmeko me Jeesuksen luo heti ensimmäisen tilaisuuden tullen vai vasta viimeisenä keinona? Se saattaa olla yksi syy siihen, miksi menetämme rauhamme rukouksessa – etsimme ratkaisuja väärästä paikasta.

Nainen saattoi ajatella olevansa väärässä paikassa, sillä kun hän tuli Jeesuksen luo, hän kohtasi hiljaisuuden. Matteus sanoo: ”Mutta hän [Jeesus] ei vastannut naiselle mitään –.” (Matt: 15:23.)

Oletko koskaan tuntenut jääneesi huomiotta, ettei Jumala kuule sinua? Joskus on vaikea säilyttää usko, kun tuntuu, että rukouksiin ei vastata. Mutta juuri silloin uskon tulee kantaa meidät tuon läpi.

”Usko on sen todellisuutta, mitä toivotaan, sen näkemistä, mitä ei nähdä.” (Hepr. 11:1.) Usko ei ole uskoa ennen kuin se on ainoa, mihin pidät kiinni. Sanon sen uudelleen: Usko ei ole uskoa ennen kuin se on ainoa, mihin pidät kiinni.

Hepr. 11:1 sanoo, että meidän on oltava varmoja siitä, mitä ei emme näe. Toisin sanoen emme saa perustaa luottamustamme Jumalaan:

- elämän olosuhteisiin ja niiden lopputuloksiin
- siunausten olemassaoloon tai niiden puuttumiseen
- ihmeisiin
- ihmisiin, asioihin tai suunnitelmiin, jotka toivomme ratkaisevan ongelman.

Luottamuksemme, uskomme, perustuu Jumalaan, koska hän on pyhä, vanhurskas, oikeudenmukainen ja hyvä. Siitä uskomme ja luottamuksemme nousee. Lisäksi: ”Kun siis ympärillämme on todistajia kokonainen pilvi, pankkaamme pois kaikki mikä painaa ja synti, joka niin helposti kietoutuu meihin. Juoskaamme sinnikkäästi loppuun se kilpailu, joka on edessämme, katse suunnattuna Jeesukseen, uskomme perustajaan ja täydelliseksi tekijään –.” (Hepr. 12:1–2.)

Eräs juutalainen vanki kirjoitti toisen maailmansodan aikana Kölnin keskitysleirin kellarin seinään:

”Minä uskon aurinkoon
vaikka se ei paistaisikaan
ja minä uskon rakkauteen
vaikka ketään ei olisi lähellä.
Ja minä uskon Jumalaan vaikka hän vaikenisikin.”

Tämä kanaanilainen nainen ei antanut Jumalan hiljaisuuden sammuttaa uskoaan. Usko oli ainoa, mihin hän piti kiinni.

Sitten opetuslapset puuttuvat asiaan: ”Tee hänelle jotakin. Hän kulkee perässämme ja huutaa.” (Matt. 15:23.) Toisin sanoen, ”Lähetä tämä riesa pois! Hän ei ole kelvollinen”. Ei ole kelvollinen? Mitä hylkääminen tekisi tälle naiselle?

Opetuslapset harmittelivat pientä vaivaa, kun joku oli hädässä. Teemmekö me samaa? Miten reagoimme, jos tunnemme tullemme hylätyiksi? Ehkä seurakunnan johtajan, perheenjäsenen tai itse Jumalan toimesta?

Jeesus vastaa jakeessa 24: ”– Ei minua ole lähetetty muita kuin Israelin kansan kadonneita lampaista varten.” (Esittäjä – sovita seuraavat paikalliseen kontekstiin.) Se on kuin sanoisi:

- ”Minut on lähetetty vain kristittyjen luo, ei muslimien.”
- ”Minut on lähetetty vain valkoisten luo, ei värillisten luo.”
- ”Minut on lähetetty vain rikkaille, ei köyhille.”
- ”Minut on lähetetty vain korkeasti koulutetuille, ei muille.”

Tämä on aivan muuta kuin se Jeesus, jonka tunnemme!

Nainen hylättiin jälleen – tällä kertaa poissulkemisen kautta, aiemmin kelvottomuuden kautta. Usein kohtelemme ihmisiä ulkonäön tai jonkin keinotekoisien standardin mukaan, niitä voivat olla: ulkonäkö, pankkitili, etnisyys, lahjat, mitä tahansa. Pidämme henkilöä kelvottomana tulemaan Kristuksen luo. Toimimme kuin meillä olisi sisäpiirin kaltainen seurakuntakerho.

Mutta naisen uskoa ei saatu vaiennettua. Tämä lainaus auttaa ymmärtämään, mitä tapahtui ja mitä Jeesus teki: ”Vastatessaan hänen [naisen] suruunsa hän [Jeesus] saattoi antaa elävän esimerkin opetuksesta, jonka hän aikoi antaa... [Juutalaiset,] joille oli annettu kaikki mahdollisuudet totuuden ymmärtämiseksi, eivät tietäneet heitä ympäröivien ihmisten tarpeista. Pimeydessä olevien ihmisten vuoksi ei nähty mitään vaivaa heidän auttamisekseen. Juutalainen ylpeys oli rakentanut väliseinän, joka esti jopa opetuslapsia tuntemasta myötätuntoa pakanamaailmaa kohtaan. Mutta nämä esteet oli murrettava.” (Ellen G. White, *Daughters of God*, s. 65, *vapaa käänös*.) Nämä esteet murrettiin tämän naisen avulla!

Voitko kuvitella, että Jeesus kulki koko matkan Galileasta vain tätä yhtä naista varten? Hän arvosti tätä naista. Hän arvosti tämän tytärtä. Hän arvosti hänen

anomistaan ja rukoustaan, ja hän oli valmis vastaamaan. Raamattu kertoo, että Jeesus ei tehnyt siellä Tyroksessa mitään muuta ihmettä, opetusta tai tekoa. Viettikö Jeesus aikaa opettaen opetuslapsia? Emme tiedä sitä, mutta tiedämme, että pian tämän jälkeen hän lähti vielä pohjoisemmaksi Sidoniin ja sitten opetuslasten kanssa takaisin Galileaan. Kaikki ne kilometrit vain tätä yhtä naista varten! Jeesus suuntasi kohdatakseen naisen sillä tiellä, mitä tämä kulki. Kuinka paljon enemmän hän on valmis kohtaamaan jokaisen meistä!

Usko huutaa yhä: ”– – Herra, auta minua!” (Matt. 15:25.) Nainen ei sanonut: ”Auta minua, koska olen ollut rukoillut uskollisesti” – tai olen palauttanut kymmenykset uskollisesti tai kastanut ihmisiä. Hän ei sanonut: ”Auta minua, koska olen tehnyt paljon hyvää.” Hän ei sanonut: ”Auta minua, koska lapseni on viaton ja tämä on epäoikeudenmukaista.” Hän tunnusti, mitä hänen tyttärensä tarvitsi ja luotti siihen, että Jeesuksella oli vastaus hänelle. Usko ei koskaan luovuta.

Jakeessa 26 Jeesus sanoo: ”– – Ei ole oikein ottaa lapsilta leipää ja heittää se koiranpenikoille.” Tämä kuulostaa siltä, että: ”Ei ole reilua ottaa juutalaisille (lapsilleni) varaamaani armoa ja pelastuksen leipää ja heittää sitä koirille (sinulle pakanalle).”

Näyttää siltä, että Jeesus kutsui naista koiraksi! Taas tuo sana, että hän on – *kelvoton*. Juutalaiset pitivät vain itseään kelpoisina. Kohtelemme me koskaan ihmisiä näin? Mitä esteitä me rakennamme seurakunnassamme pitääksemme ihmiset poissa? Onko se heimo, rotu, sukupuoli, ikä, varallisuus, koulutus vai ehkä terveys?

Monissa maissa koiria kohdellaan huonosti ja pidetään epäpuhtaina. Niiden täytyy kerjätä jokainen suupala. Toisissa maissa ne ovat melkein kuin lapsia ja niitä hemmotellaan. Kreikankielinen sana tässä kertomuksessa viittaa pieneen kotikoiraan, sellaiseen, joka odottaa murusia pöydän alta. Riippumatta siitä, pitikö nainen koiria hyvänä vai huonona, hän oli valmis ottamaan vastaan sen, mitä Jeesus tarjosi.

Monet eivät pidä tästä kertomuksesta. Jeesus vaikuttaa työkeältä, jopa ankaralta. Hän vain kohteli tätä naista, niin kuin juutalaiset olisivat tehneet. Jeesus kuitenkin tiesi keskustelun lopputuloksen ja että nainen tulisi voittamaan. Ja Jeesus halusi, että tämä kertomus kerrotaan. Jeesuksella on tässä meillekin arvokas opetus

sinnikkäästä rukouksesta, uskosta ja siitä, miten kohtelemme ihmisiä, vaikka itsekkin anomme armoa häneltä.

”Kristus ei heti vastannut naisen pyyntöön. Hän otti vastaan tämän halveksitun rodun edustajan vastaan, niin kuin juutalaiset olisivat tehneet. Tällä menettelyllään hän halusi saada opetuslapset näkemään, miten erilaisia olivat se kylmä ja sydämetön tapa, jolla juutalaiset suhtautuisivat tällaiseen tapaukseen – –.” (Ellen G. White, Alfa ja omega, osa 4, s. 344.)

Tällainen toiminta näyttää pahalta, kun huomaamme jonkun toimivan niin!

Usko ei koskaan luovuta. Jakeessa 27 nainen jatkoi edelleen. Hän ei sivuuttanut puhetta koirista. Sen sijaan hän suostui siihen. ”Ei olekaan, Herra’, vastasi nainen, ’mutta saavathan koiratkin syödä isäntänsä pöydältä putoilevia palasia.” (Matt. 15:27.) Nainen teki selväksi, että hän nojasi Jumalan armoon, ei omiin ansioihinsa. Hän pysyi valitsemallaan tiellä. Huomaatko, usko merkitsee samaa mieltä olemista siitä, mitä Jumala sanoo, samalla sulkien näin pois epäilyksen. Kyllä, lapsia pitää ruokkia ensin, mutta pienet koiratkin saavat murusia. ”Ehkä en voi kutsua sinua Isäksi, mutta Mestariksi voin. Anna minulle armon murusia, joita pyydän.” Jo Jeesuksen antamat murusetkin voivat täyttää kaikki tarpeemme.

Jeesukselta saadut murusetkin voivat täyttää kaikki tarpeemme. Mietihän sitä. Me tulemme MINÄ OLEN -nimisen, kaikkivaltiaan maailman hallitsijan luo. Mikään ei ole hänelle liian vaikeaa. Meidän tarvitsee vain pyytää uskossa.

Tämä nainen oli niin keskittynyt Jumalaan, ettei hän nähnyt Jeesuksen puheessa mitään pahaa eikä kipua aiheuttavaa. Hän roikkui kiinni uskossaan! Max Lucado kirjoittaa: ”Useimmat kommentoijat sanovat, [että Jeesus saattoi testata häntä – –] Ehkä, he sanovat, että hän [Jeesus] odotti nähdäkseen, kuinka tosissaan nainen oli pyyntönsä kanssa – –. Minulla on toisenlainen mielipide. Luulen, että hän ihaili naista. Luulen, että hänen [Jeesuksen] sydämelleen teki vaihteeksi hyvää nähdä vähän rohkeampaa uskoa. Luulen, että häntä virkisti nähdä jonkun pyytävän häneltä juuri sitä, mitä varten hän oli tullut – antamaan suuria lahjoja kelvottomille lapsille.” (Max Lucado, Ten Women of the Bible, vapaa käännös.)

Mieti, olemmeko valmiita pyytämään Jumalalta sitä, minkä hän on jo luvannut? Jotta tulemme hänen luokseen aidosti ja odotamme, että hän vastaa?

Lopulta jakeessa 28 Jeesus vastasi: ”— Suuri on sinun uskosi, nainen! Tapahtukoon niin kuin tahdot —.” (Matt. 15:28.) Todellinen usko voittaa! Ihan kuin kirkkauden Herra antautuisi naisen uskon ja rukouksen voittamana.

Jeesus käytti tuota edellä olevaa toteamusta vain kahdesti vastatessaan avunpyyntöihin. Moni muu oli pyytänyt merkkejä ja ihmeitä. Mutta tälle ulkomaalaiselle naiselle Jeesus sanoi: ”— Suuri on sinun uskosi, nainen! Tapahtukoon niin kuin tahdot —.” Ja vain yhdessä toisessa tapauksessa, sadanpäällikön kanssa, joka oli myös pakana. Löydät sen Matt. 8:10 ja Luuk. 7:9.

Matteus kertoo:

”Kun Jeesus oli saapunut Kapernaumiin, muuan sadanpäällikkö tuli hänen luokseen ja pyysi häneltä apua sanoen: ’Herra, palvelijani makaa kotona halvaantuneena, kovissa tuskissa.’ Jeesus sanoi: ’Minä tulen ja parannan hänet.’ Mutta sadanpäällikkö vastasi: ’Ei, Herra, en minä ole sen arvoinen, että tulisit kattoni alle. Sano vain sana, ja palvelijani paranee. Minä tottelen itsekin toisten käskyjä ja komennan omia sotilaitani. Kun sanon sotilaille: ’Mene’, niin hän menee, tai toiselle: ’Tule’, niin hän tulee, tai palvelijalleni: ’Tee tämä’, niin hän tekee.’ Tämän kuullessaan Jeesus hämmästyí ja sanoi niille, jotka häntä seurasivat: ’Totisesti: näin vahvaa uskoa en ole tavannut yhdelläkään israelilaisella. Minä sanon teille, että niin idästä kuin lännestä tulee monia, jotka taivasten valtakunnassa käyvät aterialle yhdessä Abrahamin, Iisakin ja Jaakobin kanssa.’” (Matt. 8:5–11.)

”Sitten Jeesus sanoi sadanpäällikölle: ’Mene. Tapahtukoon niin kuin uskot.’ Sillä hetkellä palvelija parani.” (Matt. 8:5–13.)

Luukkaan kertomuksessa koskien sadanpäällikön tapausta, hän sanoo, että juutalaisten vanhimmat pyysivät Jeesusta parantamaan palvelijan, koska sadanpäällikkö oli heidän mielestään ansioitunut / kelvollinen (ks. Luuk. 7:3–4).

Jeesus ei kuitenkaan parantanut palvelijaa siksi, että sadanpäällikkö olisi ollut ansioitunut tai kelvollinen – vaan hänen uskonsa tähden. Tämä sadanpäällikkö ymmärsi auktoriteetin ja tunnusti myös Jeesuksen taivaallisen auktoriteetin, mutta Jeesus korostaa jälleen, että juuri usko teki parantumisen mahdolliseksi. Jeesus sanoo myös, että monet, kuten tämä Tyroksessa asuva kanaanolainen nainen, tulevat idästä ja lännestä ja liittyvät Jumalan valtakuntaan uskonsa tähden. Sen vuoksi, että he rukoilevat ja uskovat, että Jeesus välittää heistä, kuulee heitä ja myös vastaa (ks. Matt. 8:11).

Tässä kertomuksessa on meille useita opetuksia. Yksi on tietenkin usko – usko, joka on ollut esillä koko kertomuksen ajan naisen pyynnöissä ja vastauksissa. Usko, joka pitää kiinni, vaikka vastausta ei heti tule. Toinen on sinnikkyys. Nainen ei antanut minkään estää häntä: ei opetuslasten, ei hiljaisuuden, ei mahdollisesti loukkaavien huomautusten. Ei kulttuurin, ei ympärillä olevien ihmisten. Hänellä oli tehtävää, eikä hän antanut minkään estää avunpyyntörukousta.

Hiljaisuudenkaan ei pitäisi estää meitä pyytämästä itsemme tai toisten puolesta – Jumala kuulee ja hän välittää. Max Lucado toteaa: ”Jeesus ei koskaan kieltäytynyt esirukouspyynnöstä. Ei koskaan! Pietari toi huolensa sairaasta anopistaan. Sadanpäällikkö toi pyynnön sairaan palvelijansa puolesta. Jairuksella oli sairas tytär. Kanaanin naisella oli pahan hengen riivaama tytär. Auringonnoususta auringonlaskuun Jeesus kuuli pyynnön toisensa jälkeen.” (Max Lucado, *Before Amen: The Power of a Simple Prayer* s. 70, 71, *vapaa käännös*.) Ja kun yksittäiset ihmiset etsivät hänen armoaan, Jeesus ei koskaan käännittänyt ketään pois. Evankeliumeissa on esimerkkejä tästä toinen toisensa perään.

Kolmas opetus on opetuslapsille ja myös meille: Me esitämme rukouksen jonkun toisen puolesta. Meillä voi olla uskoa ja sinnikkyyttä. Mutta uskomme todella, että Jumala, Jeesus, välittää heistä? Näytämmekö edes välittävämme ihmisistä? Raamatussa on kaksi kertomusta, jossa opetuslapset ja nainen kysyvät, välittikö Jeesus heistä.

Yksi niistä on kertomus myrskystä Galilean järvellä. Myrskyn keskellä opetuslapset herättivät Jeesuksen ja kysyivät: ”Opettaja, etkö sinä välitä siitä, että me

hukumme?” (Mark. 4:38, *vapaa käännös.*). Te kaikki muistatte varmasti myös kertomuksen Jeesuksesta ja hänen opetuslapsistaan Marian ja Martan kodissa. Maria istui Jeesuksen jalkojen juuressa ja kuunteli hänen opetustaan, mutta Martta oli stressaantunut yrittäessään palvella vähintään kolmeatoista miestä. Siksi hän kysyi Jeesukselta: ”– Herra, etkö lainkaan välitä siitä, että sisareni jättää kaikki työt minun tehtäväkseni? Sano hänelle, että hän auttaisi minua.” (Luuk. 10:40.) Jeesus välittää aina, ja hän kuuntelee aina. Mutta joskus hän pyytää meitä uskomaan enemmän – uskomaan, että myrsky ei hukuta meitä, tai että on jotain paljon parempaa, kuten istua Marian tavoin Jeesuksen jalkojen juuressa ja kuunnella häntä.

Tämä kanaanolainen, pakana, kreikkalainen nainen Syyrian Foinikiasta osoittaa meille, miten rukoilla, miten pyytää armoa: meidän ei pidä sanoa Jumalalle, miten hänen pitää vastata, vaan meidän tulee pyytää armoa ja pysyä uskossa. Nainen esitti uskon rukouksen, sellaisen, joka ei vaiennut ja joka huusi ”Ole armollinen!” Hänellä oli uskoa, joka ei koskaan luovuta – esteistä huolimatta. Uskoa, joka ei väitä olevansa vanhurskas, vaan riippuu kiinni Jeesuksessa ja hänen vanhurskaudessaan. Tällainen usko tulee voittamaan.

VETOOMUS

Tänään haluan jättää teille vielä tämän lupauksen:

*”Astukaamme sen tähden rohkeasti armon valtaistuimen eteen,
jotta saisimme armoa ja laupeutta, löytäisimme avun silloin
kun sitä tarvitsemme.” (Hepr. 4:16.)*

Mikä on sinun vastauksesi kuultuasi nämä kertomukset sekä tämän lupauksen?

Loppurukous